

Όλοι, χωρίς καμιά εξαιρεση και ότι κι αν διατρανώνουν δημόσια, γνωρίζουν ότι το Ελληνικό χρέος δεν είναι βιώσιμο, είναι αβάσταχτο – δεν μπορεί να εξυπηρετηθεί ομαλά, για ξεκάθαρους χρηματο-οικονομικούς αλλά και πολιτικούς λόγους. Άρα αυτό που παίζεται εδώ και ενάμισυ χρόνο στην Ευρώπη είναι ένα κλασικό παιχνίδι Μουτζούρη, ποιος δηλαδή θα μείνει στο τέλος με το κακό χαρτί στο χέρι – ποιος θα είναι ο δυστυχής κάτοχος των Ελληνικών κρατικών ομολόγων.

Οι παίκτες είναι κατά κύριο λόγο τρεις: Οι τράπεζες και οι ομολογιούχοι που επέλεξαν και αγόρασαν ως επένδυση τα τοξικά ομόλογα, οι Ευρωπαίοι φορολογούμενοι που βάζουν τα δάνεια για να αποπληρώνονται κανονικά μέχρι σήμερα οι προηγούμενοι και οι Έλληνες φορολογούμενοι που αν και ιδρυτικά μουτζούρηδες δεν πρέπει να κλατάρουν από το φορτίο – γιατί τότε θα μπουν στον πειρασμό να απαλλαγούν μια και καλή από τον πρώτο και ενδεχομένως και το δεύτερο παίκτη.

Οι παίκτες/δανειστές (τράπεζες κ ομολογιούχοι) έχουν δύο βασικά ατού αλλά και ένα μεγάλο μειονέκτημα. Το πρώτο ατού τους είναι το πολυπλόκαμο δίκτυο των παγκόσμιων χρηματαγορών, στις φλέβες του οποίου κυλάει η μυθική και παντοδύναμη ουσία, η «επιχειρηματική εμπιστοσύνη». Όταν μάλιστα οι ιδιώτες δανειστές φωνάζουν και «Ριμέμπερ Λίμαν Μπράδερς», τότε ο κόσμος τους προσέχει και τους φοβάται διπλά. Το δεύτερο ατού είναι η κακορίζικη αρχιτεκτονική της Ευρωζώνης, που μόλις πέρασε η καλοκαιρία έδειξε ότι μόνο optimal currency area δεν είναι αλλά και ότι βρίσκεται τουλάχιστον δεκαετίες μακριά από κάτι που να μοιάζει έστω και εν μέρει με Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Στο κοινό ευρωπαϊκό σπίτι του σήμερα, τα κεφάλαια και οι ελίτ κινούνται ανεμπόδιστα όπου το κέρδος τους καλεί, ενώ οι πολλοί σπάνια βγαίνουν από τα υποβαθμισμένα εθνικά τους κελάρια. Οι δανειστές έχουν όμως και ένα θεμελιακό πρόβλημα, που τους κάνει να βλέπουν εφιάλτες τις νύχτες και να πουλάνε έντρομοι το επόμενο πρωί: Το πρόβλημά τους λέγεται ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Τράπεζες και ομολογιούχοι ξέρουν πολύ καλά, ότι δεν πρόκειται να υπάρξει ποτέ εκλογικό σώμα που θα πειστεί να υποφέρει μακρόχρονη κηδεμονία και επαχθέστατη λιτότητα για να πληρώνει αγκομαχώντας τους διεθνείς παίκτες/πιστωτές του. Αργά ή γρήγορα, ειδικά μάλιστα αν τα αμφίβολα καταπότια πετύχουν και φτιάξει εντέλει με τη στέρηση πρωτογενές πλεόνασμα, θα φροντίσει να απαλλαγεί από το άδικο και άνισο φορτίο, το οποίο και θα έχει προφανώς διογκωθεί και θα επιχειρήσει να πάρει την κατάσταση στα

Ποιος είναι ο Μουτζούρης του Ελληνικού χρέους;

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Aeras

χέρια του. Το παράδοξο δηλαδή είναι ότι είτε πετύχει είτε δεν πετύχει το... μεσοπρόθεσμο, οι δανειστές ξέρουν πολύ καλά ότι τα περισσότερα χρήματά τους θα τα χάσουν! Γι αυτό και αφού εκβιάσουν όσο πιο πολύ μπορούν για να αποφύγουν μια γρήγορη χρεοκοπία, θα κάνουν ότι τους είναι δυνατό για να φορτώσουν τα ομόλογά τους, στις ασ πούμε φαρδιές πλάτες των υπόλοιπων Ευρωπαίων φορολογούμενων. Έχοντας στα χέρια τους πλέον τα τοξικά χαρτιά, οι Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις πρέπει να εισπράξουν ότι μπορούν από τους Έλληνες ή τουλάχιστον να εξευμενίσουν τους αγανακτισμένους ψηφοφόρους τους με... βολικούς αποδιοπομπαίους τράγους.

Ποιος το περίμενε, ότι θα ήταν τόσο συναρπαστικό και επικίνδυνο παιχνίδι ο Μουτζούρης...

H.M.

[ΠΗΓΗ](#) {jcomments on}